

Motto: „ Energia minții reprezintă esența vieții.” *Aristotel*

O zi de vacanță

O zi caldă se anunța de la prima oră a dimineții, ne-am trezit fără grabă, eu mai întâi ca orice gospodină în devenire preocupată de bunul mers al casei, micul dejun reprezintă totuși orice am spune motorul unei zile. Bucătăria mică îmi devenise în scurtă vreme atât de familiară încât reușeam să mă descurc destul de repede, nimic pretențios ci doar cochet aranjat pe măsuta minusculă la care încăpeam într-o înghesuială plăcută toți trei, apropierea era unul din privilegiile mult așteptate ale oricărei vacanțe. Trezirea părinților era un moment de glume și voie bună mai ales că ne aștepta din nou o zi pe care o puteam organiza după bunul nostru plac. Popasul la o lungă discuție era momentul favorit al sfârșitului acestei mese care reprezenta tihna și pe care fiecare dintre noi ne-o aducem aminte acum în colțuri diferite ale lumii.

Ca un grup mic de excursioniști bine organizat am pornit spre gară pentru că venise timpul să lăsăm în urmă micul oraș de provincie care mă cucerise de prima dată cu viața lui molcomă, am luat trenul în sens invers spre a ataca mare metropolă odată cu alte milioane de turiști. Confortul călătoriei ne-a creat apetitul de a vizita și după ce ne-am lăsat bagajele la hotel am și pornit către centrul orașului. Gândul că vom vedea în curând vestigii ale unei vechi civilizații ne-a dat aripi spre a înfrunta aglomerația de turiști de pe străzi și de la diversele obiective pe care ne-am propus să le vizităm.

A doua zi spre a ieși din aglomerația urbană am pornit spre El Escorial la îndemnul tatălui, organizatorul excursiei pe mâna căruia ne-am lăsat de fapt pe tot parcursul sejurului. Am constatat cu surprindere că ne îndreptam spre o zonă montană după modul în care se schimba relieful iar apoi multă piatră, pavaj, străduțe rustice ne-au adus în fața somptuosului monument în care își dorm somnul veșnic toți regii Spaniei. Culoarea zilei, abundența de vestigii, tablourile enorme, primăvara vazută pe alocuri prin ferestrele care dădeau spre grădină au creat pe loc un sentiment de solemnitate pe care nu l-am mai experimentat până acum, apartenența la cultura universală, modul în care te poți cufunda în istorie, senzația clară a eternității era în aer.

Incursiunea în istorie odată încheiată am pornit să explorăm cu nesaț străduțele din împrejurimi căutând un loc de odihnă și masă, toate terasele păreau îmbietoare sub lumina caldă de primăvară iar umbrelutele colorate le făceau și mai prietenoase. Ne-am oprit la una dintre ele și am privit multitudinea de turiști, unii agitați și vorbăreți iar alții retrași în contemplație, fiecare după neam și fire. Am mâncat în tihnă, am savurat îndelung desertul și am băut cafeaua cu înghițituri mici pentru a prelungi starea acesta de relaxare în soarele plăcut al primăverii, în compania oamenilor dragi mie, într-un loc minunat în care nu visasem că am să ajung. La plecare am încercat să înmagazinez toată această bucurie și să păstrez tot acest prea plin sufletesc pentru momentele în care voi avea nevoie de ele, așa fi vrut să am la îndemână o cutiuța fermecată să le închid pentru totdeauna și să scot câteodată o fărâmbă. Pe drumul de întoarcere am coborât ca într-o poveste pe o potecă rustică mărginită de arbori impresionanți decantând în liniște sentimentele acumulate în această zi de vacanță.